

hästymiset Berliinin monimutkaisen julkisen liikenteen syyksi ;)

Aamu alkoi kauniina, mutta pian taivaalle kerääntyi tummia pilviä ja joella lipuesamme saimme niskaan reissun ainoat vesikuurot. Muuten koko Berliinin matkan ajan meitä helli kesäinen helle. Risteily sujui sateesta huolimatta leppoisesti valokuvia räpsien ja Berliinin arkkitehtuuria ihailien, vanhaa ja uutta sulassa sovussa. Säännöllisin väliajoin laivan henkilöunta huusi, että nyt kaikki kiltisti istumaan ja "Watch your heads", kun laiva lähestyi siltaa, jonka alitimme päät sitä hipoen.

Kolmen tunnin veneilyn jälkeen riensimme villaan hengähtämään hetkeksi, mansikoiden kera, ennen *matkan huipennusta, Europaball -juhlaa*. Jokainen kaivoi kaapista hienoimmat juhlatami-neensa, hiuksia käherrettiin ja poskipu-naa poskille sipaistiin.

Voin rehellisesti sanoa, että kyllä me olimme kauniin ja komean näköinen seurue, kun kuljimme kadulla ykkösissämme, 7 tyylikästä pohjoismaiden edustajaa. Tunnelma oli todella hieno, sielu ja satakielel soivat. EHDOTTOMASTI!

Kun saavuimme juhlapaikkaan Hotel Intercontinentaliin, minulta lähti melkein jalat alta. Voi sitä loistokkuutta, kimallusta ja kaiken sen keskellä nämä 650 upeaa, ihanaa ihmistä hienoissa puvuissaan. En ollut koskaan kokenut mitään tällaista...

Jokainen maa, joka oli edustettuna näillä Eurooppatreffeillä, esiteltiin symboleilla. Esittelijänä toimi *keltainen Berliinin kar-*

5. Päivä (Sunnuntai)

Muutaman tunnin yönien jälkeen tajuuntaan iski vain yksi ajatus: tänään olisi lähdettävä takaisin Suomeen. Vielä tätä kirjoittaessakin sydän huokaisee syvään ja tulee surullinen olo. Vaikka tavallinen arki on taas astunut kuvioihin mukaan, iskee välillä hirveä kaipuu rintaan, että tahtoo takaisin Berliiniin tai siis "omien pariin" minne tahansa maailman kolkkaan. *Reissu oli sillä tavalla elämää multistava kokemus, että nyt tiedän paremmin mitä haluan elämältä ja mikä voisi tehdä onnelliseksi.* Tämä elämä tällaisenaan ei sitä ole, sen tajusin.

Takaisin Berliiniin. Jäljellä oli siis enää *Good bye – party*, jotka pidettiin samassa paikassa kuin ekan illan pippalot. Moni oli varustautunut tummilla aurinkolaseilla, eikä pelkästään auringonpaisteen vuoksi.

Mielessä pyöri monenlaista ajatusta, tunnekuuhu oli valtava ja tuntui, ettei kertaikkiaan halua jättää näitä ihmisiä. Pitäisi odottaa kokonainen vuosi, että näkisi heidät taas. Päivien lasku alkoi heti. Halauksia ja suukkoja sekä osoitteita ja puhelinnumeroita jaettiin.

Metrolla seikkailtiin, eksyttiin ja myöhästettiin tai oltiin liiankin ajoissa - matkustajista löytyi lähes aina muitakin tuttuja matkajia. Keskellä Joe USA:sta, lähettää terveisiä Sorakiven Ollille!

hu, jolla oli Suomen kohdalla kädessään Nokian kännykkä, kas kummaa. Eri ruokalajien välillä saimme kuulla saksalaisia lauluesityksiä, joista me suomalaiset emme oikein päässeet jyvälle, mutta saksalaiset taisivat tykätä.

Syötyämme alkoi jälleen tanssi, nyt oikein livebändin säestyksellä. Myös hotellin aulassa pienessä baarissa, livemusaa soitti taitava pianisti. Sielläkin kävimme tanssahtelemassa mm. biisien "Strangers in the night" ja "Only you" tahtiin. Fiilis oli jotenkin tyylikkään kansainvälinen ja mieleen tuli Leonard Cohenin kappale "First we take Manhattan, then we take Berlin". Olihan seurassamme myös ame-

rikkalaisia. Samaan aikaan toisaalla... Joanna pääsi hollantilaispihtien puristukseen ;)

Tällä kertaa Klaas lähti Liisan ja minun kanssa ensiksi "kotiin", Arjan ja Joannan edelleen jatkaessa juhlintaa, kuinkas muuten. Arjaa ei pysäyttänyt edes ankarat niskakivut. Meidän pojat, Rikard ja Klaas sekä Anna jatkoivat vielä yötä villalla aamukuuteen asti viinin parissa. Me muut kuulumme tästä vasta aamulla.

Ensi vuonna 2004 Eurooppatreffit järjestetään Sveitsin Baselissa. Brittiläinen Stephen letkautti, että ehkä Baselissa jo tanssitaan häitä... saapi nähdä kuinka käy ja kenen häitä...

Porukkamme oli aika hiljainen lähtiesämme villaan pakkaamaan tavaroita. Tuntui todella haikealta jättää meille jo kodiksi muodostunut villa. Lentokoneessa Joanna ja minä emme pystyneet pidättelemään kyneleitä, mutta toistamme tuella selvisimme. Vaikka Joanna oli "the second timer" Eurooppatreffeillä, ei pois lähteminen ollut yhtään helpompaa, päinvastoin, hän sanoi.

Suomessa huomasimme, kuinka jäimme kaipaamaan pitkien miesten halauksia, sitä nallekarhumaista lämpöä, jota saimme kokea niin usein Berliinissä. Missä me sellaisia halauksia täällä Suomessa saisimme??

Ettei upeasta reissustamme jäisi surullista makua suuhun, haluan lopuksi sanoa, että *nuo viisi päivää olivat elämäni parhaimmat. EHDOTTOMASTI!* Niihin sisältyi niin paljon naurua, onnea, hymyä, heimojellettä, uusia ystäviä ja ihanaa tunnetta, eikä niitä voi kukaan ottaa meiltä pois. Nähdään siis ensi vuonna Baselissa!

Miia

PS. "EHDOTTOMASTI" oli tunnussanamme, jota opetimme myös amerikkalaisille ja hollantilaisille koko matkan ajan. Ja he oppivat sen!